

звѣздѣль. Подирѣ той ся съзрѣ въ голѣмы-тѣ дървета и видѣ чи тѣ былѣ наистенѣ Двѣ Тополи, на кои сребърни-тѣ прѣстѣти листа треперяхъ отъ вечерника и си шущѣхъ.....

Отъ пети-тѣ до върха побихъ пѣтника студени тръпки, той си мысляше, чи ся намѣрва надъ два-та гроба, дѣто му расказа видѣніе-то, нѣ нѣмаше какво да стори, безъ да знае изслуша сичко. Той ся прекрѣсти и отиди да лови Вранча и да тръгни.

Изъ пѣтя, кой води отъ къмъ Рибаревски-тѣ гори, и прѣсича Пѣсчана съ единъ дървѣнъ мостъ, идѣше единъ непознатъ чиякъ — и той на конь, нѣ не ся разпознаваше на мѣсечинѣ-тѣ, коя бѣше зела да отпуща слабо блѣднѣ-тѣ си свѣтина, какъвъ е той, и кѣкъвъ му е коня. Той премина дървѣный мостъ, доди на споредъ съ каменный мостъ, за кого расказа видѣніе-то, нѣ пѣтника не го ни забелѣжи; зашто-то той бѣше засипанъ и потѣнѣлъ въ земѣ-тѣ, а лѣкатушный Пѣсчанъ течаше на странѣ; той го бѣше изоставилъ. —

Народа и до днесъ расказва различни суевѣрни чудеса за тоя мостъ, около кого, ужъ, често виждалъ различни образи, и расказваше на слушатели-тѣ си съ нѣкакво увѣреніе, кои тѣй сѣщо расказвахъ на други, а суевѣріе-то заедно съ страха ся усилаваше и разносяше на околи-тѣ села. Нѣ вторія непознатъ намъ пѣтникъ, незнаяше нищо за това; зашто бѣше чужденецъ, и нищо не ся страхуваше: той мина край него, безъ да знае що има тамъ. Той улови урвѣ-тѣ и щѣше да излѣзе на крѣсто-пѣтя, прѣзъ кого мина първыя пѣтникъ.

Двама-та пѣтници ся срѣшнахъ на сѣщій крѣсто-пѣтъ.... — Сѣкій, кой-то е пѣтувалъ по наши-тѣ страни, трѣба да е забелѣжилъ, чи пѣтници-тѣ си имѣтъ единъ особенъ ношенъ сигналъ: „хой!“

Първыя пѣтникъ си даде гласа съ нѣкакво си застрашително извикваніе: хой! на кой му отговари и вторія, пакъ съ сѣщій тонъ и силѣ: хой!. Гласове-тѣ искахъ да ся познаѣтъ единъ други, нѣ се пакъ не ся рѣшавахъ да ся искажѣтъ; зашто-то нощъ-та нѣма свидѣтель, а освѣнь това у наши-тѣ мѣста нощъя трѣба да ся боишь и отъ сѣ-